

Bibliaóra – 2026. július 02.

Előfóhász: „Áradjon a törvény, mint a víz, és az igazság, mint a bővizű patak! Véresáldozatot és ételáldozatot úgy hoztatok-e nekem a pusztában negyven éven át, Izráel háza, (Ám 5,24-25)...” Ámen.

Ének: 125. zsoltár: „Akik bíznak az Úr Istenben, ...”

Előíma: Mennyei Édesatyánk! Hálás szívvel jövünk most Eléd ezen a bibliaórán. Köszönjük, hogy ismét összegyűjtesz bennünket Igéd köré. Köszönjük, hogy nem emberi gondolatokat akarunk hallani, hanem a Te élő és életet formáló szavadat. Köszönjük, hogy egykor zarándokok indultak Jeruzsálem felé, hogy a templomban keressenek Téged. Mi is zarándokok vagyunk ezen a földön. Köszönjük, hogy Jézus Krisztus által nem csupán egy földi templomhoz vezet az út, hanem szabad utunk van Hozzád. Köszönjük, hogy Ő a mi közbenjárónk, aki az Atya jobbján ül, és ma is könyörög értünk. Urunk, valljuk Előtted, hogy sokszor önmagunkban, képességeinkben vagy emberi megoldásokban bízunk. Bocsásd meg ezt nekünk! Taníts bennünket arra a bizalomra, amelyről a zsoltáros beszél: hogy akik Benned bíznak, olyanok, mint a Sion hegye, amely nem inog meg, hanem örökre megáll. Kérünk, erősítsd meg a Te egyházadat szerte a világon. Erősítsd az üldözötteket, a megfáradtakat, a próbák között élő testvéreinket. Őrizd meg gyülekezeteinket az igaz hitben, a szeretetben és az egységben. Add, hogy mindig Krisztus maradjon a középpontban, és soha ne a világ bölcsességében, hanem a Te megtartó kegyelmedben bízunk. Áldd meg ezt a közösséget is. Nyisd meg értelmünket, hogy megértsük Igédet, és nyisd meg szívünket, hogy engedelmesen befogadjuk azt. Vizsgálj meg bennünket, mutasd meg, miben kell változnunk, és Szentlelkeddel formálj bennünket Krisztus képására. Taníts bennünket hűségesen imádkozni, állhatatosan kitartani, és szeretetben megőrizni azt az egységet, amelynek forrása Te vagy. Segíts, hogy ne a világ útját kövessük, hanem a Te akaratodat keressük minden időben. Köszönjük azt az élő reménységet is, hogy földi zarándokutunknak célja van. Vezess bennünket a mennyei Sion felé, ahol majd színről színre láthatunk Téged. Add, hogy egész életünkben Jézus Krisztusban maradjunk, és amikor eljön a végső találkozás napja, örömmel állhassunk meg Előtted, nem a magunk igazságában, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus érdeméért. Így kérünk, légy közöttünk most is. Áldd meg a bibliaóra minden gondolatát, beszélgetését és csendjét, hogy minden a Te dicsőségedet szolgálja. Az Úr Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Ószövetségi alapige: Zsoltárok könyve 125. fejezet: *„Zarándokének. Akik az Úrban bíznak, olyanok, mint a Sion hegye, amely nem inog, hanem örökre megáll. Jeruzsálemet hegyek fogják körül, népét pedig az Úr karolja át most és*

mindörökké. Mert nem maradhat a bűnösök uralma az igazak örökségén, nehogy az igazak is álnokságra vetemedjenek. Tégy jót, Uram, a jókkal, az igaz szívűekkel! A görbe útra térőket pedig juttassa az Úr a gonosztevők sorsára! Békesség legyen Izráelben!”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

A 125. zsoltár a **grádic sok énekei**, vagyis a zarándokénekek közé tartozik. Ezeket a zsoltárokat azok énekelték, akik Jeruzsálem felé tartottak az ünnepekre. A zarándok számára a jeruzsálemi templom jelentette Isten közelségének látható jelét, hiszen ott mutatták be az áldozatokat, ott hallgatták az Igét, ott imádkoztak. Mégis figyelemre méltó, hogy mire ez a zsoltár megszületett, a templom egyszer már elpusztult. Később pedig, Krisztus után 70-ben, másodszor is lerombolták. Ma sem áll a jeruzsálemi templom. Mire emlékeztet ez bennünket? Jézus ezt mondta: **„Nagyobb van itt a templomnál (Mt 12,6).”** A hívő ember reménysége nem egy épülethez kötődik. A Lélek nem templomfüggő, hanem Istenhez kötött. A zarándok végső célja nem maga a templom, hanem hogy az élő Isten elé járuljon. Ez ma is így van. A templom fontos helye az istentiszteletnek, de hitünk alapja maga az Úr Jézus Krisztus.

1. Isten népének ereje maga az Úr. „Akik bíznak az Úrban, olyanok, mint a Sion hegye: nem inog meg, örökre megáll.” A zsoltáros első képe a Sion hegye. A hegy rendíthetetlennek látszik. Ez jelképezi Isten népének biztonságát. Ez azonban nem önbizalom. Nem azért áll meg az egyház, mert erős, okos vagy jól szervezett, hanem azért, mert az Úr hordozza. A keresztyén egyház története tele van üldözésekkel. Birodalmak tűntek el, uralkodók haltak meg, ideológiák omlottak össze, de Krisztus egyháza megmaradt. Jézus ígérete ma is érvényes: „A pokol kapui sem vesznek erőt rajta.” Az egyház ereje nem Rómából, nem Wittenbergből, nem Genfből, nem Rimaszombatból származik, hanem a mennyből. Szép hitvallásként fogalmazta meg Varga Imre: „A világ kezdetétől annak végéig Isten oltalmazza és megőrzi.” Sokszor úgy tűnik, hogy a keresztyénség fogy, bomlik, gyengül. Emberileg nézve valóban vannak fájdalmas jelek. De Isten mindig megőrizte az övéit. Ez a zsoltár nem elbizakodottságra tanít, hanem bizalomra.

2. Kikre vonatkozik az ígéret? Fontos látnunk, hogy ez az ígéret nem automatikusan minden névre szóló egyháztagra vonatkozik. A Szentírás gyakran beszél arról, hogy van látható és láthatatlan egyház. Illés próféta idején Isten azt mondta: „Meghagytam hétezer embert, akik nem hajtottak térdet Baál előtt (IKir 19,18; Róm 11,4).” Hóseás próféta pedig kimondta Isten ítéletét: „Nem népem vagytok.” (Hós 1,9; Hós 2,23; Róm 9,26) Isten népe nem pusztán származás vagy külső hovatartozás kérdése, hanem hit kérdése. Azok tartoznak igazán az Úrhoz, akik Benne bíznak. Az Újszövetség ezt még világosabban mondja: „Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az (IIKor 5,17).” Nem mi tesszük magunkat igazzá.

Nem megistenülünk. Hanem Isten Fia lett emberré, magára vette bűneinket, meghalt értünk, és az Ő igazságát ajándékozta nekünk. Az igaz ember nem önmagától igaz, hanem Jézus Krisztus által.

3. Az igazak öröksége. A zsoltár beszél arról is, hogy a gonoszság uralma nem maradhat örökké az igazak örökségén. Isten nem közömbös. Ő lát. Ő szól. Ő cselekszik. Lehet, hogy egy időre úgy tűnik, a bűn győz, de Isten kezében van az utolsó szó. Ez reménységet ad a hívő embernek.

4. Mit tehet Isten népe a földön?

a) Imádkozzon Jézus példát adott. Kora reggel felment a hegyre. Késő este is imádkozott. Egész éjszakákat töltött az Atyával való közösségben. Kihasznált minden „örváltásnyi időt”. Komoly kérdés számunkra: Imádkozunk-e az egyházért? Imádkozunk-e lelkipásztorainkért, gyülekezetünkért, családjunkért? Az egyház egyik legnagyobb szolgálata ma is az imádság.

b) Tartson ki! A keresztyén élet állhatatosságot kíván. Nem sodródhatunk mindig a világ áramlatával. Jézus ezt mondta: „Legyetek okosak, mint a kígyók és szelídek, mint a galambok (Mt 10,16).” Bölcsességre és szelídségre egyszerre van szükség.

c) Őrizze meg az egységet! Jézus főpapi imádságában könyörgött: „Hogy mindnyájan egyek legyünk (Jn 17,21).” Az Atya és a Fiú egysége a minta. Az egyház nem az egyformaság, hanem a Krisztusban való egység közössége.

5. Az egyház a földön él, de a menny felé tekint. Az egyháznak vannak templomai, iskolái, óvodái, szeretetintézményei. Kapcsolatban áll az állammal, hatóságokkal és a társadalommal. Mégsem szabad megfeledkeznie arról, hogy nem e világból való. Földön él, de a menny felé tekint. Nem veheti át kritikátlanul a világ gondolkodását, módszereit és értékrendjét.

6. A Sion két jelentése: A Sion a Bibliában két fontos jelentést hordoz. **Először:** Isten lakóhelyét, templomát jelképezi. Az Újszövetségben Krisztusra mutat. Ő feltámadt. Az Atya jobbán ül. Közbenjár értünk. **Másodszor:** Azoknak a közössége, akik az Úr nevében összegyűlnek. A gyülekezet Isten népe. Nem csupán egy intézmény, hanem Krisztus teste. A próféták azt is megjövendölték, hogy egyszer minden nép a Sionra fog zarándokolni. Az emberek azért jönnek majd, mert felismerik: az Úrnál van az élet és az üdvösség.

7. A megmaradás próbája. Nem könnyű megmaradni a Sion kötelékében. Mindig jelen van a kísértés, hogy a világ útját válasszuk. Hogy sikeresebbek legyünk emberi módszerekkel. Hogy feladjuk az evangélium tisztaságát. Pedig ma is lehet másképpen élni. Lehet Krisztus tanítványaként járni egy istentelen világban.

8. A végső találkozás. A Biblia tud egy utolsó nagy találkozásról. Jézus beszél arról, hogy eljön az ítélet napja, amikor szétválasztja a juhokat és a kecskéket (Mt 25). A végső kérdés ez lesz: Krisztushoz tartoztunk-e? Ő általa jutunk az Atyához. Jézus egyszer megkérdezte tanítványait: „Hol laksz?” Ő pedig így felelt: „Jöjjetek,

és lássátok meg.” (ld. Jn 1,38-45) A tanítványok Nála maradtak. Ez a keresztyén élet lényege ma is: Jézusnál maradni. És egyszer örökre nála maradni.

A 125. zsoltár végül arra tanít bennünket, hogy Isten népének ereje nem önmagában rejlik. Nem a templomokban, nem az intézményekben, nem a történelmi múltban, nem a létszámban vagy a társadalmi befolyásban, hanem egyedül az élő Istenben. A Sion hegye azért áll rendíthetetlenül, mert Isten választotta ki, és jelenlétével megáldotta. Ugyanígy a hívő ember és Krisztus egyháza sem saját erejéből marad meg, hanem azért, mert az Úr megtartja az övéit. Ezért a zsoltár biztatása nem önbizalomra, hanem Istenbe vetett bizalomra hív. Nagy különbség van a kettő között. Az önbizalom önmagunkra épít, a hit azonban Isten ígéreteibe kapaszkodik. A keresztyén ember nem azt vallja, hogy ő erős, hanem azt, hogy az Úr az ő erőssége. Ugyanakkor fontos megértenünk azt is, hogy a zsoltár ígérete nem automatikusan vonatkozik mindenkire, aki Isten népéhez tartozónak vallja magát. A Szentírás újra és újra különbséget tesz a külső hovatartozás és a valódi hit között. Illés próféta idején is volt egy hűség maradvány, akik nem hajtottak térket Baál előtt. Hóseás prófétán keresztül pedig Isten kimondta ítéletét az engedetlen népre: „Nem vagytok az én népem.” Ez nem azt jelenti, hogy Isten hűtlenné vált volna, hanem azt, hogy a szövetséget semmibe vevő népet megfegyelmezte. Isten hűsége változatlan marad, de szent volta miatt nem nézi közömbösen a bűnt. Az Újszövetség még világosabban mutatja meg, kik tartoznak Isten népéhez: akik hit által Krisztuséi. Pál apostol ezt írja: „Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az.” Az igaz ember nem azért igaz, mert erkölcsileg tökéletes, hanem azért, mert Jézus Krisztus igazságát kapta ajándékba. Nem mi emelkedünk fel Istenhez, hanem Isten Fia szállt alá hozzánk. Nem megistenülünk, hanem Krisztus lett emberré, magára vette bűneinket, meghalt értünk, feltámadt, és ma is közbenjár értünk az Atya jobbán. Ezért a hívő ember élete hálából fakadó engedelmisség. Imádkozik, mert tudja, hogy minden ereje Istentől származik. Kitart a próbák között, mert reménysége nem a körülményekben, hanem az Úr ígéreteiben van. Őrzi a testvéri egységet, mert Krisztus ezt kérte tanítványai számára. A világban él, de nem a világ szerint él. Az egyház ma is jelen van a földön. Vannak templomaink, iskoláink, szeretetszolgálatunk, és kapcsolatban állunk a társadalommal. Mindez fontos, de csak akkor tölti be küldetését, ha Krisztus marad a középpontban. Az egyháznak mindig vigyáznia kell arra, hogy ne a világ módszereit utánozza, hanem Isten Igéjéhez maradjon hűség. A Sion neve ezért ma is különös jelentőséggel bír. Egyrészt Krisztusra mutat, aki feltámadt, az Atya jobbán ül és közbenjár értünk. Másrészt jelenti azok közösségét is, akik az Ő nevében összegyűlnek. Ez a közösség nem tökéletes emberek gyülekezete, hanem kegyelemből megváltott bűnösök közössége. A Biblia azonban nemcsak a jelenről beszél, hanem a jövőről is. Eljön a végső nagy találkozás. Krisztus visszatér, és ítéletet tart élők és holtak felett. Szétválasztja a juhokat a kecskéktől. Ez komoly figyelmeztetés, de egyben

vigasztalás is azok számára, akik Benne bíznak. Aki Krisztushoz tartozik, annak nem kell félnie ettől a naptól, mert Jézus már elhordozta helyette az ítéletet. Végül minden zarándoklat célba ér. A földi Sion csak előképe annak a mennyei Sionnak, amelyről a Zsidókhoz írt levél beszél. Oda hív bennünket Krisztus. Ezért a keresztyén ember egész életében zarándok. A földön él, de a mennyei hazát keresi. Minden lépése afelé a nap felé vezet, amikor már nem hitben, hanem látásban jár, és örökre az Úrral lesz. Ezért a 125. zsoltár ma is hitvallásunk lehet: **„Akik bíznak az Úrban, olyanok, mint a Sion hegye: nem inognak meg, örökre megállnak.”** És legyen ez a mi imádságunk is: **„Tégy jót, Uram, a jókkal és az igaz szívűekkel!... Békesség legyen Izráelen!”** (Zsolt 125,4–5)

Közének: 77. zsoltár 8. vers: „Ó, erős és kegyes Isten, ...”

Újszövetségi alapige: Pál apostolnak Timóteushoz írott első levele 2. fejezet 8-15. versei: *„Azt akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt büntől tiszta kezeket felemelve imádkozzanak harag és kételkedés nélkül. Ugyanígy az asszonyok is tisztességes öltözetben, szemérmesen és mértékletesen ékesítsék magukat, ne hajfonatokkal és arannyal, gyöngyökkel vagy drága ruhával, hanem azzal, ami azokhoz az asszonyokhoz illik, akik istenfélőnek vallják magukat: jó cselekedetekkel. Az asszony csendben tanuljon, teljes alázatossággal. A tanítást azonban az asszonynak nem engedem meg, sem azt, hogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendben. Mert Ádám teremtett először, Éva csak azután, és nem Ádámot vezette tévútra a kísértő, hanem az asszonyt, és ő esett bűnbe. Mégis megtartatik a gyermekszüléskor, ha megmarad józanul a hitben, a szeretetben és a szent életben.”*

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1. Férfiak szolgálata: „Azt akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt tiszta kezeket felemelve imádkozzanak harag és kételkedés nélkül.” (1Tim 2,8)

Ez három dolgot hangsúlyoz: tiszta élet (kezek), békesség (harag nélkül), hit (kételkedés nélkül) A férfiszolgálat kiindulópontja nem a pozíció, hanem a lelki állapot.

2. Biblikus férfi-szolgálati minták. A Bibliában a férfiak szolgálata több területen jelenik meg: Pál apostol – misszió, tanítás, gyülekezetépítés; Péter apostol – vezetés, igehirdetés az ősegyházban; Timóteus – pásztori szolgálat, gyülekezetvezetés; Barnabás – bátorítás, missziós támogatás; Jézus (Názáreti Jézus) – szolgáló vezetés mintája. Közös pont: a szolgálat mindig felelősséggel, nem uralkodással jár.

3. A férfi szolgálat fő területei. Bibliai és gyülekezeti értelemben: imádság és lelki vezetés; tanítás és igehirdetés (elhívás szerint); családi felelősségvállalás; közösségben való békességteremtés; szolgáló vezetés (nem uralkodás)

4. Fontos egyensúly. Az első Timóteusi levél alapján: a férfiak szolgálata nem „felsőbbség”, hanem felelősség a gyülekezet rendjében, és példamutatás a hitben. A „tiszta kezek” elve mindenkire igaz, de itt külön megszólításként jelenik meg.

5. Kapcsolat a női szolgálattal. A szövegben a férfiak és nők nem versenytársak, hanem: közös test (egyház), különböző, de kiegészítő szerepek, egy cél: Krisztus építés,

6. Biblikus tény: nők aktív szolgálata. A Szentírás több egyértelmű példát ad: Mária Magdolna – az első feltámadás-tanúk között; Lídia – háza gyülekezeti központ lett; Priscilla (bibliai személy) – tanító szolgálatban is részt vett; Febe – diakónus jellegű szolgálat; Mária (Jézus anyja) – hit és engedelmesség példája. Ezek nem „mellékszereplők”, hanem az ősegyház működésének részei.

7. Mit lehet tényként kijelenteni? Bibliai alapon ezek állíthatók: az asszonyok részt vettek a keresztyén közösség életében. Volt köztük tanító, segítő, vendéglátó, missziós szereplő. A szolgálatuk értékes és elismert volt. Nem volt kizárva a részvételük a gyülekezet életéből.

8. Amit a szöveg nem mond: Fontos különbség: nem azt mondja, hogy „asszonyok ne szolgáljanak.” Nem azt mondja, hogy „értéktelenebb a szolgálatuk.” Nem tiltja a hitből fakadó jó cselekedeteket. A hangsúly: rend, tanítási felelősség és közösségi struktúra.

9. Beszélgetési kérdések

1. Mit jelent ma a „szolgálat” az egyházban?
2. Mi a különbség elhívás és szerepelvárás között?
3. Hogyan hat a kultúra a gyülekezeti szerepekre?
4. Hol segíti, és hol nehezíti a lelkészfeleség, gondnokfeleség, presbiterfeleség, lelkész nő férje, gondnok nő férje, presbiter nő férje szerepe a szolgálatot?
5. Mit tanít ez a szakasz a mai egyház rendjéről?

Imaközösség

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Fiút fog szülni, te pedig majd Jézusnak nevezed, mert ő fogja megszabadítani népét bűneiből (Mt 1,21).” Ámen.

Ének: 472. dicséret: „Mennyit zengi a lelki békét, ...”